Nr. 4. Mielec, dnia 15 maja 1930 r. Rok X.

Orędownik

Starostwa i Wydziału Rady powiatowej w Mielcu.

Wychodzi 1 i 15 każdego miesiąca.
Prenumerata roczna urzędowa 6 Zł.
„ „ prywatna 7 Zł.

L: XXXV-640 Mielec, dnia 2|5 1930 r.

Do wszystkich Zwierzchności gminnych w powiecie.

Przed zaprowadzeniem zasadniczych zmian w prowadzeniu meldunków wojskowych, które będą mogły znaleść zastosowanie dopiero po wydaniu i wejściu w życie rozporządzenia wykonawczego do Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o ewidencji i kontroli ruchu ludności, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych mając na względzie z jednej strony ułatwienie i zmniejszenie pracy, jakie nowe zasady meldunkowe przewidują, z drugiej zaś—konieczność przystosowania stopniowego urzędów meldunkowych (gminnych) do zadań, jakie po wydaniu przepisów meldunkowych je czekają, wprowadza w porozumieniu z Ministerstwem Spraw Wojskowych do instrukcji meldunkowej zmiany uwidocznione w niniejszym okólniku poniżej.

Zastosowanie przepisów § 23 instrukcji w zmienionym brzmieniu pozwoli na oszczędzenie pracy tak w urzędach meldunkowych, jak i P.K.U., które polega na tem, że nie wszystkie jak dotychczas zgłoszenia meldunkowe będą odsyłane w formie kart meldunkowych do P.K.U., gdyż sporządzeniu kart i odesłaniu ich podlegają jedynie meldunki uskutecznione tylko w przewidzianych w nim wypadkach.

Wskutek tego odpadnie konieczność wypełniania i przesyłania do P.K.U. kart meldunkowych w wypadkach nieobjętych postanowieniem § 23, a P.K.U. nie będą gromadziły kart meldunkowych dotyczących osób, których ewidencja meldunkowa w P.K.U nie jest konieczną i może pozostawać w gminie (w księgach meldunkowych).

Również zmiana wprowadzona co do właściwości P.K.U. przy przesłaniu kart meldunkowych upraszcza meldunkową manipulację biurową, gdyż pozwoli na bezpośrednie przesyłanie kart meldunkowych P.K.U., do której meldujący się należy ewidencyjnie.

Zmiany do instrukcji meldunkowej z 1926 r.

do § 22. Na stronie 15 w trzecim wierszu od od góry po słowie „zamieszkiwać . . .“ dodaje się: „oraz czas na jaki meldujący wyjeżdża lub przybywa. Przy zgłoszeniach wyjazdu w podróż należy w tej rubryce wpisywać adres podany przez meldującego się dla utrzymania wszelkich rozkazów wojskowych w czasie podróży“.

do § 23. Paragraf ten otrzymuje następujące brzmienie zamiast dawnego: „Karty meldunkowe należy sporządzać i przesyłać do P.K.U. tylko w wypadkach, gdy zgłoszenie meldunkowe dotyczy;

a) przybycia do danej miejscowości na stałe zamieszkiwanie,

b) wyjazdu za granicę,

c) przyjazdu z zagranicy,

d) zmiany adresu w obrębie tej samej miejscowości,

e) przybycia do danej miejscowości na czasowy pobyt ponad dwa miesiące,

f) powrotu z czasowego pobytu (pkt. e) do miejsca stałego zamieszkania.

Przy wymeldowaniu do innej miejscowości na stałe zamieszkanie, pobyt czasowy lub w celach podróży, karty meldunkowe nie będą sporządzane.

Do pp. (c i f):

Przykład: Szeregowy rezerwy N. N., zamieszkały stale we Lwowie i przynależny ewidencyjnie do powiatowej komendy uzupełnień Lwów—miasto zgłasza wyjazd do Krakowa: urząd meldunkowy we Lwowie przyjmuje zgłoszenie, wpisuje do księi meldunkowej i umieszcza potwierdzenie w dokumencie wojskowym, lecz karty meldunkowej nie sporządza i nie zawiadamia o tem P.K.U. Natdmiast urząd meldunkowy w Krakowie, do którego ten szeregowy zgłosi przyjazd, sporządza kartę meldunkową na ogólnych zasadach i przesyła ją do P.K.U. Lwów—miasto. Jeżeli ten sam szeregowy, wyjeżdzając następnie z Krakowa z powrotem do Lwowa, wymelduje się w urzędzie meldunkowym w Krakowie, wówczas urząd ten przyjmuje zgłoszenie, lecz nie sporządza karty meldunkowej; sporządzi ją i wyśle do P.K.U. Lwów-miasto urząd meldunkowy we Lwowie—z chwilą gdy ten szeregowy zgłosi przyjazd zpowrotem.

Karty meldunkowe nie będą sporządzane i przesyłane również w wypadku odejścia do służby wojskowej i powrotu ze służby wojskowej. Jeżeli jednak powrót ze służby wojskowej następuje do innej miejscowości niż ta, w której dana osoba zamieszkiwała stale przed służbą wojskową, należy tę zmianę traktować na zasadach ogólnych, jako zmianę miejsca stałego zamieszkania lub pobytu czasowego, zależnie od wypadku.

Kartę meldunkową należy sporządzić i przesłać do P.K.U. w wypadku ujawnienia dotychczas nieznanego miejsca zamieszkania.

Każda karta meldunkowa otrzymuje jako swój numer liczbę porządkową, pod którą meldunek danej osoby został wpisany do księgi meldunkowej.

do § 24. Ustęp drugi tego paragrafu otrzymuje brzmienie następujące;

Rubrykę „Powód sporządzenia karty meldunkowej“ wypełnią się stosownie do wypadku przewidzianego w punktach a-f § 23 w następujący sposób:

1) w wypadku przewidzianym w punkcie a): „Zameldował się dnia . . . w . . . . jako w miejscu stałego zamieszkania. Przybył z . . . . poprzedniego miejsca zamieszkania w celu . . . . . (np. objęcia stanowiska sędziego w Sądzie Okr . . lub lekarza powiatowego w Starostwie . . . . lub listonosza w urzędzie pocztowym . . . lub celem otwarcia zakładu fryzjerskiego, krawieckiego, szewskiego i t p.)

2) w wypadku przewidzianym w punkcie b): „Dnia . . . . zgłosił wyjazd za granicę do . . w celu . . . . (np. studja, poszukiwania pracy, emigracja stała i tp.)“.

3) w wypadku przewidzianym w punkcie c): Powrócił z zagranicy dnia . . , . “.

4) w wypadku przewidzianym w punkcie d): „Przeprowadził się z . . . , do . . . . “.

5) w wypadku przewidzianym w punkcie c): „Dnia . . . . przybył z . . . . , na czasowy pobyt na przeciąg . . . . . w celu . . . . . (np leczenie, wypoczynek, poszukiwanie pracy, studja i tp)“.

6) w wypadku przewidzianym w punkcie f): „Dnia . . . zgłosił powrót z czasowego pobytu w . . . . i mieszka obecnie . . . . “.

do § 26. Paragraf ten otrzymuje następujące brzmienie: „po wypełnieniu wszystkich rubryk karty meldunkowej i wpisaniu daty jej wystawienia oraz adresu właściwej powiatowej komendy uzupełnień, naczelnik gminy czy też kierownik urzędu meldunkowego kładzie na każdej karcie meldunkowej swój autentyczny podpis, lecz nie facsimile“.

do § 27. W trzecim wierszu przed słowem „wypełnieniu“ . . . umieścić wyraz ewentualnem“.

do § 30 i 31. Paragraf 30 otrzymuje następujące brzmienie; „Karty meldunkowe sporządzone w wypadkach wyliczonych w § 23 należy jak najrychlej przesyłać właściwym powiatowym komendom uzupełnień posłańcem (za pokwitowaniem) lub pocztą przesyłką poleconą)“.

Paragraf 31 w całości skreśla się.

do § 32 Paragraf ten otrzymuje następujące brzmienie: „Jako właściwą przy wysyłaniu kart meldunkowych należy uważać powiatową komendę uzupełnień, do której meldujący się należy ewidencyjnie według dokumentu wojskowego“..

W związku z powyższem polecam Zwierzchnościom gminnym aby natychmiast przeprowadziły uzupełnienia w Instrukcji meldunkowej w myśl niniejszego okólnika i aby przepisy tej instrukcji meldunkowej w brzmieniu obecnie ustalonem zostały z dniem 1 czerwca 1930 zastosowane w praktyce.

L. XXXIX-27/30. Mielec, dnia 6|5 1930.

W związku z odbywającym się obecnie przeglądem, koni na podstawie którego zostanie nowy ich rocznik zaopatrzony w dowody tożsamości, zwracam uwagę na dokładne i zgodne z obowiązującemi w tej mierze przepisami prowadzenia ewidencji, a w pierwszym rzędzie należy usunąć braki przy prowadzeniu tej ewidencji spostrzeżone przy badaniu gminnych ksiąg ewidencyjnych na sesji wójtów dnia 13/3 1930.

Zarazem polecam zwracać baczną uwagę na handlarzy koni, aby przestrzegali oni przepisów meldunkowych i nie dopuszczali się nadużyć przez wymienianie paszportów i podstawianie przy obrocie handlowym innych koni.—

Ponieważ nadal zdarzają się wypadki sprzedaży koni bez dowodów tożsamości, należy pouczyć posiadaczy koni o obowiązku przekazywania nowonabywcom dowodów tożsamości przy sprzedaży koni, albowiem w wypadku stwierdzonych w tej mierze uchybień—Starostwo bezwzględnie zastosuje przewidziane w art. 27 Rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 8/XI 1927 (Dz. U. Rz. Nr. 98/37 poz. 859) kary a mianowicie grzywną do wysokości wartości konia, lub areszt do 6 miesięcy.

Zarządzenie niniejsze należy kilkakrotnie właścicielom koni przypomnąć i stosownie ich pouczyć.

Wszystkim Posterunkom Policji Państwowej
w powiecie
do wiadomości i czuwania nad handlarzami koni.

L: VIII-147/30. Mielec, dnia 11/4 1930.

Do Ministerstwa Rolnictwa wpłynęło zażalenie, że znaczna liczba osób, które odbyły kurs i złożyły egzamin na oglądaczy mięsa, nie może znaleść zatrudnienia. Powoduje to rozgoryczenie w tych sferach, zwłaszcza, że odbycie kursu i złożenie egzaminu połączone jest ze znacznemi stosunkowo wydatkami.

Z drugiej strony, jak wynika z urzędowych sprawozdań, w niektórych województwach znaczna liczba obwodów nie została jeszcze obsadzona z braku personelu, aczkolwiek ilość wyznaczonych obwodów jest niewystarczającą, gdyż obwody często obejmują za wielkie obszary, co utrudnia należyte przeprowadzenia urzędowego badania i powoduje niewspółmiernie wysokie koszty tego badania.

Powyższe fakty wskazują na to, że w wielu wypadkach organizacja urzędowego badania rozwija się nieodpowiednio do potrzeb i warunków miejscowych.

Przy tworzeniu obwodów urzędowego badania, szkoleniu kandydatów na oglądaczy i obsadzaniu stanowisk oglądaczy należe stale mieć na uwadze, że stanowisko oglądacza mięsa nie ma być zawodem samowystarczalnym, mogącym zapewnić środki egzystencji, zwłaszcza, o ile chodzi o obwody nie posiadające rzeźni publicznej z większym ubojem. Wbrew tej zasadzie wytworzyło się mylne pojęcie, że oglądacz winien mieć środki wystarczające do utrzymania go wraz z rodziną, a niektórzy oglądaczy rozumieją, że należy im się utrzymanie dostateczne. Wskutek tego na knrsy zgłasza się często młodzież, która z jakichkolwiek bądź względów nie mogła obrać sobie innego zawodu, tem chętniej, że w danym zawodzie niemożliwe jest zdobycie wymaganych kwalifikacji na podstawie kilkotygodniowego kursu. Z tego względu nie byłoby nawet słuszne, aby odbycie kursu dla oglą-

daczy zapewniało utrzymanie na równi z innemi zawodami, wymagającemi kilkoletniej nauki, jak np. choćby rzemiosło. Wobec tego czynności oglądaczy mięsa należy traktować w zasadzie jako pracę dodatkową obok innych podstawowych zajęć. Najwięcej odpowiednie na stanowiska oglądaczy są osoby, posiadające już pewien określony zawód rolnika, rzemieślnika i tp. i pracujące w swym zawodzie w obrębie danej gminy.

Przy wyszkoleniu takich osób na oglądaczy, można tworzyć obwody małe, w których zapewnione jest należyte przeprowadzenie urzędowego badania bez nadmiernego obciążenia ludności, czego nieda się uniknąć, jeżeli władza, tworząca obwody, wychodzi z założe ia, że obwód musi obejmować znaczny obszar dla zapewnienia oglądaczowi całkowitego utrzymania.

Mając to na uwadze polecam p. Nacz. gminy ogłosić to w sposób tam praktykowany.

Tym. Zarządowi powiat. w Mielcu do wiadomości.

L: 145/30 Mielec, dn a 12/5 1930

Dochodzenia przeprowadzone przez tut. Starostwo wykazały, że włościanie tut. powiatu a mianowicie: Stanisław Wójcik z Górek, Klemens Kusek z Szafranowa trudnią się zawodowo szczepieniem świń przeciw różycy metodą kombinowaną.

Ponieważ w myśl okólnika Min. Spraw Wew. Nr. 124 z 10 czerwca 1929 Nr, Z. F. 1597/23 surowice i szczepionki wyrabiane dla celów weterynaryjnych mogą być sprzedawane wyłącznie lekarzom weterynaryjnym oraz hurtowniom środków leczniczych, względnie, o ile chodzi o szczepionki zawierające żywe zarazki chorób zwierzęcych—tylko aptekarzom i lekarzom weterynaryjnym. Przeto z powyższego wynika, że powyżej wymienieni nie mogą się zajmować szczepieniem świń przeciw różycy.

Wobec powyższego polecam Zwierzchnościom gminnym by w razie przydybania wyżej wymienionych lnb innych osób zajmujących się szczepieniem świń zakwestjonowała znalezione u nich przybory i przyrządy do szczepienia i przedkładała Starostwu wraz z doniesieniem.

Wszystkim Posterunkom Policji Państw. w powiecie do wiadomości i dopilnowania.

L: XLVIII-177/30 Mielec, dnia 12.5 1930.

Małopolskie Tow. Rolnicze w Krakowie pismem z dnia 25 kwietnia 1930 L: 4071-III-K. 134 zawiadomiło mię że z rozporządzenia Ministerstwa Rolnictwa z kwietnia b. r. i w porozumieniu z Województwem odbędzie się w Mielcu na targowicy zwierzęcej dnia 7 czerwca br, o godzinie 8 rano pokaz i premjowanie koni.

W pokazie mogą uczestniczyć tylko konie, stale i zawodowo używane na roli oraz ich potomstwo.

Polecam Zwierzchnościom gminnym zawiadomić o powyższem hodowców koni o których mowa z tem, że przepisy obowiązujące na hodowcach koni można przeglądnąć w Okr. Tow. Rol. w Mielcu.

L: I-163-St-30 Mielec, dnia 10. 5. 1930.

Od blisko 3 lat przebywa w Białej prawdopodobnie porzucony z okolicy przez krewnych umysłowo chory Jan Durczak czy Duźniak, urodzony rzekomo w roku 1903.

Dochodzenia przeprowadzone w kierunku stwierdzenia jego przynależności pozostały bez skutku.

Powyższe podaję do wiadomości z poleceniem doniesienia Starostwu czy w/w jest przynależny do tamt. gminy,

---

L. XLVIII-166. 30 Mielec. dnia 14. 5. 1930,

Z przedłożonych mi sprawozdań przez Zwierzchności gminne ze specjalnej rewizji zwierząt racicowych wynika, że z wyjątkiem gminy Szydłowiec, wszystkie inne nie zastosowały się do tut, polecenią z dnia 1-go maja br. L. XLVIII. 166|30 i nie dołączyły do poszczególnych sprawozdań szczegółowych wykazów badanych zwierząt.

Wobec powyższego polecam ponownie, by w przyszłości do przedkładanych miesięcznych sprawozdań o dokonanych rewizjach zwierząt dołączano zawsze szczegółowy wykaz badanych zwierząt zawierający liczbę porządkową, numer domu, imię i nazwisko posiadacza oraz gatunek badanych zwierząt.

Wykazy takie winny być na końcu zaopatrzone klauzulą o wyniku rewizji i zaopatrzone w podpisy Naczelnika gminy lub jego zastępcy oraz oglądacza zwierząt.

L. XXXV-657|30. Mielec, dnia 14. 5. 1930.

Przy przeprowadzonej w roku 1929 lustracji raportów i zebrań kontrolnych stwierdzono w czasie kontroli błędy i niedomagania ze strony niektórych Urzędów gminnych, zwłaszcza odnośnie należytego prowadzenia ewidencji oficerów i szeregowych rezerwy i pospolitego ruszenia.

Błędy i niedomagania na terenie tut. powiatu stwierdzono następujące: Nie wszyscy Naczelnicy gmin zdają sobie sprawę z ciążących na nich obowiązkach. Niektòrzy z Naczelników gmin prawie nie znają swych rezerwistów i nie mogli udzielić o nieobecnych informacji o ich miejscu pobytu. W paru wypadkach Naczelnicy podawali wywoływanych rezerwistów za zmarłych podając nawet w przybliżeniu datę śmierci, tymczasem ci w tymże dniu zgłosili się do zebrań kontrolnych.

Powyższe odbija się na prowadzeniu ksiąg meldunkowych i korespondencji z P.K.U.

Większość ksiąg meldunkowych prowadzi się nie ściśle według instrukcji Księgi posiadają zasadnicze braki jak np: brak dat zameldowania się, wymeldowania się, adnotacji rodzaju pobytu i miejscowości skąd wzgl. dokąd zameldowali wzgl. wymeldowali się.

Do ksiąg nie ujęto wszystkich szeregowych rez. i pospolitego ruszenia w wielu wypadkach posługiwano się zamiast ksiąg meldunkowych specjalnymi wykazami obowiązanych do stawiennictwa szeregowych, gdyż dane zawarte w księdze mrldunkowej były bezwartościowe, Księgi pokreślone i poniszczone, różnych wzorów druki, nieprzepisowe.

Szereg Naczelników gmin zgłosiło się zupełnie bez ksiąg meldunkowych, a jeden oświadczył, że gmina księgi meldunkowej nie posiada, ponadto wielu Nacelników gmin nie orjentuje się w wpisach do ksiąg, tłumacząc się, że ksiąg tych osobiście nie pro-

wadzą, a tylko pisarz.

Pomimo posiadanych wiadomości o wyjeździe z gminy danego szeregowca wzgl. śmierci, wyemigrowania za granicę, Naczelnicy gmin w ciągu paru lat nie zawiadamiają PKU. Kartą meldunkową, to samo dotyczy przybycia do gminy na stały pobyt szeregowego rez. i posp. rusz. Zaniedbanie powyższe usprawiedliwiają tem, że zainteresowany osobiście nie zgłosił się w celu dopełnienia obowiązku meldunkowego. Poświadczenie meldunku w książeczkach wojskowych uskuteczniają w nieprzepisowych miejscach n. p, na stronie 11-tej i 9-tej książeczki wojskowej, wzgl. zupełnie nie czynią adnotacji, co w konsekwencji pociąga nieporozumienia.

Szeregowych zgłaszających się bez dokumentów wojskowych nie wciągają do ksiąg meldunkowych i nie wydają poświadczeń meldunkowych o dopełnieniu obowiązku meldunkowego.

Wzywam PP. Naczelników gmin aby natychmiast niedomagania te zostały usunięte i aby w przyszłości tj. w jesieni roku 1930 przy zebraniach kontrolnych błędy te nie powtórzyły się.

Niezależnie od tego wzywam p. Naczelników gmin do ścisłego przestrzegania przepisów meldunkowych, objętych „instrukcją meldunkową" oraz ostatecznego uporządkowania sprawy ewidencji rezerwistów,

Naczelników gmin nieprzestrzegających wyżej wyszczególnionych postanowień pociągnę bezwzględnie do odpowiedzialności dyscyplinarnej.

Zarazem polecam P. Naczelnikom gmin aby tych rezerwistów i pospolitaków. którzy nie przestrzegają przepisów meldunkowych. donosili Starostwu celem ukarania.

O usunięciu błędów i niedomagań w rozporządzeniu ewidencji rezerwistów i księgi meldunkowej należy mi donieść do 1 sierpnia 1930.

Starosta powiatowy: Balicki.

Rada powiatowa.

Do wszystkich Zwierzchności gminnych w powiecie.

L:2265 P-I. Mielec, dnia 29/I 1930.

Na zażalenie gminy Padew narodowa i sąsiednich wniesiona do P. Prezydenta Rzeczp. Polskiej Izba Skarbowa w Krakowie reskr. z 31 marca LW. lj. 332|4 30, wyjaśnia, iż obecnie podatek budynkowy nie będzie wprowadzony a opłata drogowa wymierzona przez T. Wydział powiatowy w Mielcu wynoszą nie 200 procent państw. podatku gruntowego lecz tylko 100 procent.

Taryfa opłat

do urzędowego badania zwierząt rzeźnych i mięsa.

Na zasadzie art. 19. rozp. Prezydenta Rzeczp. z dnia 22 marca 1928 o badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa (Dz. U. R. P. Nr. 38 poz. 361) ustanawia się w obwodach urzędowego badania zwierząt rzeźnych i mięsa, utworzonych z gmin liczących poniżej 10.000 mieszkańców, wzgl. nieutrzymujących publ. rzeźni następujące opłaty od posiadaczy zwierząt poddanych urzędowemu badaniu przed ubojem i po uboju.

A.

a) od jednej sztuki bydła rogatego 2 zł. b) od jednej sztuki cielęcia, owcy i kozy 1 50 gr. c) od jednej sztuki trzody chlewnej, aa) powyżej 60 klg. wraz z badaniem na włośnie (trychinę) zł. 2. bb) poniżej 60 klg. wraz z badaniem na włośnie (trychinę) 1 50 gr. bez względu na to, czy badanie przeprowadza wyznaczony dla danego obwodu lekarz weter. czy oglądacz.

B

Od urzędowego badania zwierząt rzeźnych i mięsa, które nie wchodzi w zakres działania oglądaczy (lekarzy wet i kwalfikowanych oglądaczy) oraz za sprawdzanie wyniku badania na żądanie posiadacza ustanawia się następujące opłaty: a) od jednej sztuki bydła rogatego 4 zł. b) od jednej sztuki cielęcia. owcy, kozy 3 zł. c) od jednej sztuki trzody chlewnej, aa) powyżej 60 klg wraz z badaniem włośnie (trychinę 4 zł. bb) poniżej 60 klg wraz z badaniem na włośnie (trychinę 3 zł. Opłaty wyszczególnione pod A.) będą pobierane w podwójnej wysokości: a) jeżeli posiadacz zwierzęcia rzeźnego w wypadkach rzezi z konieczności żąda przeprowadzenia badania poza godzinami wyznaczonemi za ubój: b) jeżeli zwierzę mające być zbadane nie zostanie dostawione do miejsca uboju w omawianym czasie: c) jeżeli po przeprowadzeniu badania przedubojowego do czasu badania zwierzęcia po zabiciu upłynie więcej jak jedna godzina czasu.

Z powyższych opłat za urzędowe badanie zwierząt rzeźnych i mięsa 2|3 przypada lekarzowi weterynaryjnemu, wykonującemu badanie w charakterze oglądacza względnie kwalfikowanemn oglądaczowi. 1|3 Powiatowemu Związku Komun. w Mielcu na pokrycie wydatków, związanych z przeprowadzeniem urzędowego badania zwierząt rzeźnych i mięsa.

W razie usknteczmienia urzędowego badania w miejscu odbytem ponad 2 klm. od miejsca zamieszkania urzędowego organu badania posiadacz zwierzęcia rzeźnego, o ile nie dostarczy własnej podwody ponosi oprócz opłaty za badanie koszty przyjazdn tam i napowrót w wysokości 50 gr. za każdy przebyte kilom. względnie rzeczywisty koszty podróży koleją wraz z dojazdami. Jeśli jest więcej osób zainteresowanych w badaniu, to koszty te ponoszą wszyscy zainteresowani wspólnie.

Lekarzom weter. uprawnionym do sprawdzenia badania urzędowego na skutek odwołań, oraz uskuteczniającym badanie przekraczający zakres działania oglądaczy w wyznaczonym obwodzie należy się wynagrodzenie według VII. st. sł. urzędników państw., oraz zwrot rzeczywistych kosztów podróży.

Organy urzędowego badania zwierząt rzeźnych i i mięsa upoważnia się w myśl §§ 24 i 25 rozp. Prez. Rzeczp P. z dnia 22 marca 1928 o badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa do poboru opłat za urzędowe badanie za kwitarjuszami Pow. Związku Kom. w Mielcu.

Taryfa niniejsza obowiązuje po zatwierdzeniu jej przez władzę nadzorczą i należytem ogłoszeniu przez Wydział powiatowy.

L: 2132-P-I. Mielec dnia 23 4. 1930.

Zwierzchnościom gminnym wszystkim z poleceniem podania do powszechnej wiadomości, w sposób w gminie przyjęty z tem, iż taryfa ta obowiązuje przez przeciąg 6. miesięcy aż do dnia 1|XI. 1930 r. stosownie do reskr. Woj. z 9|IV, 1930 r. L. Sam. 2742|29.

Za Tymczasowy Zarząd powiatowy:

Starosta powiatowy: Balicki.

Nakładem Starostwa iZarządu pow, w Mielcu. Odpowiedzialny redaktor: Teofil Gumiński, sekr. Rady pow.
Z drukarni M. Fiałkowskiego w Mielcu.